

Wezenzondag, 16 mei 2010, Schoonhoven

Exodus 19: 16-25 en Hebrëëën 4: 14-16

Gemeente van Christus,

In februari ben ik in de VS geweest om mijn oudste zoon te bezoeken. Ik kwam aan op het vliegveld van Philadelphia waar enorme rijen mensen stonden te wachten voor de douane. Honderden reizigers. En het wachten duurde lang, want ernstig kijkende douaniers bestudeerden uitvoerig alle passen en visa van de niet-Amerikanen. We moesten hen precies vertellen wat we kwamen doen, En we moesten allemaal een foto laten maken en onze vingerafdrukken geven. Er hing een gespannen sfeer. Amerika is bang voor terrorisme en bewaakt zijn grenzen streng. Die rijen duurden en duurden maar. Ik had natuurlijk weer de verkeerde rij gekozen... want voor mij stonden mensen die papieren hadden die niet bleken te kloppen. Meer dan een uur heb ik in die rij gestaan. Het was na die lange reis een *lang* en *vervelend* uur. Maar er gebeurde ook iets moois. In de rij naast mij ontsnapte een klein ventje van een jaar of drie aan de aandacht van zijn vermoede moeder. Alsof er niets aan de hand was (en dat was er ook niet voor hem!) liep hij naar voren. Wij in die lange rij hielden onze adem in. Omdat dat mannetje zo klein was, zagen de douanebeambten hem over het hoofd, en hij liep zo onder een loket langs, de grens over, het Beloofde Land Amerika in. Pas toen hij de grens al over was, ging zijn moeder hem achterna. Zij werd natuurlijk wel tegengehouden door een douane, maar toen ze haar zoontje riep, kwam hij weer rustig aangewandeld, hij stak hij opnieuw de grens over, maar nu van de andere kant. En u gelooft het of niet. Vijf minuten later gebeurde hetzelfde. Hij ontsnapte opnieuw aan zijn moeder, en toen hij er opnieuw in slaagde om ongehinderd en ongezien de grens over te steken... steeg er een vrolijk applaus op van alle wachtende mensen. Zijn moeder begon zijn naam weer te roepen, en even later kwam hij vrolijk weer van gene zijde tevoorschijn. Met een gezicht van: 'Is er wat?'

Ik vond het direct een prachtig beeld, en ik heb er sindsdien nog vaak aan dat jochie gedacht. Dat kind dat zich van geen enkele grens iets aantrok, en ook niet van gewapende grenswachters... Dat kind dat deed wat geen enkele volwassenen kon of durfde... Zonder papieren, in pure onschuld liep hij het Beloofde Land Amerika in en uit...en door dat te doen en te kunnen... zorgde hij voor iets van opluchting en vrolijkheid bij al die rijen wachtend mensen. Dat jochie relativeerde de ernst van het hele gebeuren daar. Zonder zich ervan bewust te zijn plaatste hij een groot vraagteken bij al dat grensgedoe, en een groot uitroepteken bij de menselijke vrijheid!

Onze beide schriftlezingen van deze morgen doen mij opnieuw aan hem denken. Exodus 19 neemt ons mee naar het volk Israel in de woestijn. Het volk hangt nog een beetje in het luchtledige. Het is Pesach geweest, ze zwerven rond in de woestijn... maar ze zijn nog niet in het beloofde land. ze moeten nog een grens over. Ze voelen zich wat verweesd, - net als wij op deze wezenzondag tussen Hemelvaart en Pinksteren. En als de vijftigste dag na de uittocht nadert, maakt God aan Mozes bekend dat hij het verbond met Israel vernieuwen. Die verbondsvernieuwing, het Joodse Pinksterfeest, zal plaatsvinden op de berg Sinai- in wind en vuur, net als ons christelijke pinksterfeest. Maar eerst geeft God Mozes heel gedetailleerde aanwijzingen waar het volk moet staan, en dat niemand de berg aan mag raken. Want er

zijn nu eenmaal grenzen in dit leven. Ook de Bijbel weet daarvan. Zo kunnen mensen God niet zomaar zien of bevatten, daarvoor is God te groot, te heilig. Als God zich bekend maakt aan Israel, is het steeds verhuld, in een wolk. Maar God gebruikt Mozes als een bemiddelaar. Mozes mag de grens tussen God en mens oversteken... als geen ander. En zo gaat Mozes de berg op en af, en nog eens en nog eens, om te bemiddelen tussen God en zijn volk. Als dat kind op het vliegveld van Philadelphia.

De Bijbel vertelt ons herhaaldelijk over mensen, tegelijk gewone en bijzondere mensen die zo'n priesterlijke rol vervullen. Mensen die de gave hebben om de grens tussen hemel en aarde, tussen god en mens te kunnen oversteken. Bemiddelaars die God vertegenwoordigen bij de mensen en de mensen bij God. Dat is geen rol of functie waarvoor je zelf kiest. Voor die rol wordt je gekozen. Zoals Mozes door God gekozen werd, hij zat er zelf niet op te wachten. De Bijbel vertelt ons over een aantal van die bijzondere mensen... Mozes, richters, koning David, maar ook Ruth en Esther, profeten en apostelen. Paulus bijvoorbeeld! Mensen die meestal tegen wil en dank geroepen worden die priesterlijke, bemiddelende rol te spelen. Na Mozes was in Israel de hogepriester de enige mens die namens het hele volk eenmaal per jaar, op grote verzoendag, de grens tussen God en mens mocht overschrijden door het Heilig der Heilige van de tempel, waar de ark van het Verbond werd bewaard, te betreden. Maar als we ogen hebben die werkelijk zien, treffen we dergelijke priesterlijke figuren ook gewoon in de wereld tegen! Vaak is er in een familie of in een gemeenschap een man of een vrouw die vaak ongemerkt de rol speelt van bruggenbouwer, verzoener. Een betrouwbaar iemand. Iemand die het leven kent, maar zich niet door het leven laat corrumperen. Het kan een ouder iemand zijn, als Mozes. Of een moderne Mozes als Nelson

Mandela. Maar het kan ook een kind zijn, zoals dat jochie op het vliegveld van Philadelphia... dat zomaar met een vrolijk gezichtje die streng bewaakte grens overstak en weer terugkwam, en nog eens ... naar het beloofde land en weer terug. Op een wonderlijke manier had dat ventje een heilzame invloed op alle wachtende reizigers. Het was een volbloed priestertje!

Het kan ons dan ook niet verbazen dat in het Nieuwe Testament, in de Hebreeënbrief, Gods Zoon wordt bezongen als de Hogepriester bij uitstek.

Jezus stak voortdurend grenzen over. Hij stak de grens van hemel en aarde over, toen hij als kind ter wereld kwam. Hier op aarde stierf hij en daalde neer ter helle... maar God deed hem opstaan uit de dood, deed hem terugkeren op aarde. Daar leefde hij nog veertig dagen, tot hij terugkeerde naar de hemel, vanwaar hij met Pinksteren opnieuw de grens tussen hemel en aarde opende... door in de gestalte van de Heilige Geest op aarde te gaan waaien. Ziet u ze, al die grensoverschrijdingen? Omdat Hij dat doet en mag en kan namens God en namens ons... *relativeert* Hij de grenzen van ons bestaan en stelt hij ons op een wonderlijke wijze gerust.

De Hebreeënbrief zegt het als volgt: *Nu wij een hooggeplaatste Hogepriester hebben, die de hemel is doorgedaan, Jezus, de zoon van God, moeten we vasthouden aan het geloof dat wij belijden. Want de hogepriester die wij hebben is er een die met onze zwakheden kan meevoelen, juist omdat hij, net als*

wij, in elk opzicht op de proef is gesteld – met dit verschil dat Hij niet vervallen is tot zonde.

Hij kent het leven, ons leven. Hij is geen wereldvreemd schepsel, deze Hogepriester... *Het woord is vlees geworden*, - kwetsbaar, zwak, breekbaar, vergankelijk. Maar *deze Hogepriester* heeft zich op geen enkele manier schuldig gemaakt aan de corruptie van deze wereld. Daarom is Hij zo betrouwbaar, daarom is zijn gezag zo grenzeloos groot. Altijd weer die verhalen over hooggeplaatsten die zich schuldig maken aan corruptie. Doodmoe word je ervan. Maar de Hebreeënbrief zingt het uit! Wij hebben een hooggeplaatste, een hogepriester die zich nu eens niet schuldig maakte aan corruptie! Die trouw blijft aan God en mens! Zijn macht bestaat uit liefde. Zijn rijkdom bestaat uit genade. Zijn enige doel is ons geluk. Zo leeft Hij onder ons en voor ons. Zo leeft hij nu in de hemel. Want sinds Hemelvaartsdag weten we dit: de hemel boven ons is niet leeg. Wij hebben daar een Middelaar, een Hogepriester, die dag en nacht voor ons pleit en bidt. *Laten wij dus zonder schroom naderen tot de troon van deze Genadige, waar we telkens als we hulp nodig hebben barmhartigheid en genade vinden.*

Dit zijn grote woorden. Ik meen ze, maar ze zijn wel groot. Laten we daarom nog eenmaal teruggaan naar dat jochie op het vliegveld van Philadelphia. Dat kind dat argeloos en lachend heen en weer rende over die strengbewaakte grens. En wij maar lachen. Dat kind bracht de hemel even op aarde. Dat kind was Jezus niet. Maar dat kind wees ons op Jezus, die voortdurend de grote grenzen van het bestaan overstak: de grens, tussen hemel en aarde, tussen God en mens, tussen zonde en gerechtigheid, tussen hoop en wanhoop, tussen leven en dood. Ik zal dat kleine kind in Philadelphia nooit vergeten. Zoals wij hopelijk nooit Gods Kind zullen vergeten, Jezus Christus, die ons leerde om voor geen enkele grens meer doodsbenauwd te zijn.

Amen.

Ds. F.W. Verbaas